

General | | Actualitzat el 12/03/2024 a les 07:00

«Ser mare sense la mare és com pintar un quadre sense haver fet anar mai un pinzell»

Quan, a voltes, enyores sentir-te filla mentre cries i sents el buit de la mare

[inicicentrareport]M'agrada pensar que no va ser casualitat i que vas ser tu que, des d'allà on fossis, et vas encarregar que ens assabentéssim que estava **embarassada** el mateix dia que n'haguessis fet 59. Aquell **21 de gener**, mare, mentre amb el Marc miràvem i remiràvem el test per assegurar-nos que realment tenia dues línies rosades, se'm va fer **un nus a la boca de l'estómac**.

Qui m'explicaria què vas viure quan et vas quedar embarassada de mi? Qui em diria: "**No pateixis, cuca**, que jo també m'hi vaig trobar" quan passés aquells matins horribles de nàusees i marejos? Qui m'explicaria **què vas sentir** el primer cop que et vaig fer una cossa? Qui em podria confessar **què m'explicaves** quan ningú no et sentia?

Aquell va ser el primer cop que vaig sentir la buidor de **saber-me mare sense mare**. I tot i que vaig tenir (i segueixo tenint) la sort d'estar envoltada de persones precioses que **m'acompanyen**, **m'escolten** i **m'abracen** sempre que ho necessito, en moments em sentia completament sola, desamparada (**desemmarada**, més ben dit) i sense referents.

Ser mare sense la mare és com pintar un quadre sense haver fet anar un pinzell en ta vida i sense els consells d'un artista. Només et queda **l'instint**; la "veueta interior" a la qual sempre et referies, marona.

Perquè sí: les xarxes estan plenes d'informació i teories i alligonaments, i tothom té coses a dir, a esmenar, a **posar en dubte**... Però en un moment tan exposat com el de l'embaràs, el millor **refugi** [no sempre, evidentment; hi ha casos i casos] és el que ens proporciona la mare.

Però per a mi, marona, el més punyent ha estat **criar sense tu**. I no pas pels dubtes de com hauria de fer això o allò; o de si és millor el pit o el biberó, o que dormi amb nosaltres o en un llit separat...

El que més m'ha **espremut l'endins** ha estat que tu no hi fossis per **sostenir-me**; per fer-me de mare a mi, que també **necessito moments de sentir-me filla**, de deixar-me anar als braços de qui em va fer néixer, de queixar-me com ho faria una criatura, de rebre -fins i tot- alguna bronca educativa, de sentir un: "Ho estàs fent molt bé, Ainona".

Ser mare sense la mare és un gran repte. Et colpeja i **et posa a prova**. Però quan veus que ho estàs fent, i que te'n surts; quan aprens **que quan maternes el teu fill també estàs maternant la teva nena interior**; quan ets conscient que TOT (fins i tot la mare) és en tu... El camí comença a aplanar-se i les pedres, a convertir-se en **flors**.

El testimoni en primera persona de la periodista de Criar.cat **Aina Font Torra**
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
[ficentrareport]
.amp_fitxaautor_2 {
background: #ffffff;
color: #b44f52;
border: 1px solid #b44f52;
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
```



```
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}
```